

Bilag 2.

Oversættelse.

Formanden for den danske delegation, fhv. minister Ernst Christiansens tale i 1. udvalg den 4. november 1957 under nedrustningsdebatten på De Forenede Nationers 12. plenarforsamling.

I sommerens løb fulgte den danske regering og det danske folk med stigende forhåbninger de nedrustningsforhandlinger, der førtes i underudvalget i London. Skuffelsen over den umiddelbare negative reaktion på 4-magts forslaget af 29. august blev derfor så meget større.

Den danske delegation finder trods dette, at underudvalget gjorde et nyttigt arbejde, og det er vort håb, at det vigtige arbejde i dette udvalg hurtigt vil komme i gang igen. Vi mener, at gennemførelsen af en effektiv nedrustningsoverenskomst først og fremmest må være en sag mellem de stormagter, der er fremstillere af kernevåben. Vi stiller os derfor lidt tvivlende over for, om ændringer af sammensætningen af nedrustningskommissionen og dens underudvalg skulle kunne fremme løsningen af problemerne.

På baggrund af det, jeg her har sagt, er det naturligt, at den danske delegation kan støtte det af 24 stater fremlagte resolutionsudkast (dokument A/C. 1/L. 179), som vi anser for et realistisk grundlag for videre forhandlinger.

Vi har med glæde bemærket de fremsatte udtalelser om, at dette forslag fra 24 lande ikke skal betragtes som det sidste ord i sagen, men derimod som udtryk for en linje, der bør følges fremover. Vi mener, at forslaget er fortrinligt egnet hertil, fordi det i sig selv indeholder en naturlig balance mellem parternes synspunkter.

Resolutionsudkastet understreger som sit første punkt vigtigheden af, at der opnås en øjeblikkelig suspension af prøver med

kernevåben. Dette kan vi fra dansk side fuldt ud tilslutte os. De sagkyndige er ikke enige om, hvor store farer der er forbundet med afholdelsen af disse prøver. Nogle videnskabsmænd mener, at selve prøverne rummer frygtelige farer. Men andre videnskabsmænd hævder, at faren ved prøverne ikke er nær så stor som så megen anden risiko, som tilværelsen i vor mekaniserede tid medfører for menneskeheden. Under disse omstændigheder finder vi fra dansk side, at en frugtbar forhandling kan finde sted i FN om disse spørgsmål, når den videnskabelige komités rapport foreligger i løbet af et begrænset antal måneder. At der kan være farer forbundet med udnyttelsen af disse energikilder, er jo imidlertid klart. Men det er også klart, at dette problem går dybere end spørgsmålet om prøveekspllosioner, og at beskyttelsen mod disse farer også er et fundamentalt element, når det gælder fredelig udnyttelse af atomenergien. At der bør gøres alt for at mindske risikoen fra atomkraften, vil jeg gerne stærkt understrege.

Kernen i nedrustningsspørgsmålet er imidlertid ikke prøverne, men selve atomvåbnene. En begrænsning og beherskelse af den store risiko for menneskeheden, som disse våben udgør, kan vi nå ved at gå den vej, som 24-magts forslaget anviser, nemlig ved ikke alene at hidføre en indstilling af prøverne, men tillige ved et ophør af selve produktionen af kernemateriale til militære formål og ved overførelse af allerede produceret materiale fra militære til fredelige formål, alt under effektiv international kon-